

det — appelleret til de øvrige Medlemmer af Underudvalget og spurgt, om de vilde være i Stand til at bistaa det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds i hans urigtige, usandfærdige Paastand om, at jeg ved nogen Lejlighed har gjort det Tilbud, hvorom han talte. Men ærede Medlemmer, der ere vante til at høre det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, ville ogsaa lægge Mærke til nu, at han indsvøbte Tilbagetøget, og at han har forladt sin dristige, usandfærdige Paastand.

N. Andersen: Da jeg forleden Dag tog Ordet og blandt andet bebudede, at jeg havde til Hensigt til anden Behandling af det foreliggende Forslag at stille nogle Ændringsforslag, var jeg fuldkommen klar over, at det vilde drage en Skylle af Angreb fra alle Sider efter sig. Jeg var ganske klar over, at man vilde benytte de mest drastiske Udtryk for at betegne det urimelige i, at man overhovedet kunde begaa en saadan Formastelse som at røre ved dette Pragtværk, vi her behandle. Men jeg var tillige klar over, at det ikke skulde afskrække mig fra at gøre, hvad jeg anser for min Pligt. Jeg var klar over, at selv om man nok saa meget overdængede mig med Ubehageligheder og, som vi have hørt i Dag, Ukvemsord, vilde jeg ikke afvige fra mit Forsæt, og det vil jeg heller ikke fremtidig gøre, uagtet jeg maa sige, at naar man kan risikere det, der er hændet mig, blot for at bebude en Ændring, ved jeg virkelig ikke, hvad jeg kan vente mig, naar Ændringsforslagene komme til at foreligge. Saa bliver det vel en Mishandling af den anden Verden. Imidlertid kommer man vel over det som over saa meget andet.

Jeg er fremdeles af den Anskuelse, som jeg udtalte forleden, at naar man overhovedet fra Regeringens Side vilde gøre en Indrømmelse, selv om den var nok saa lille, til, hvad man kalder den konservative Retning i vort Land, vilde det være meget klogere for alle Partier uden Undtagelse at gøre den Indrømmelse saaledes, at de kommunale Raad bleve bedre og forstandigere sammensatte, end ved at instituere en overordnet Institution, der skulde til en vis Grad — til en vis Grad, siger jeg — umyndiggøre de kommunale Raad. Den Betragtning nærer jeg fremdeles. Der er ikke forefaldet noget i disse Dage, der kunde betage mig den Tro, at det var det retteste og bedste set fra alle Sider. Imidlertid, jeg er overbevist om, at det vil man ikke, man vil

i det hele ikke røre ved det, der her foreligger. Jeg maa vel gaa ud fra, at Overenskomsten om dette Forslag er sluttet under samme bindende og afgørende Vilkaar som i sin Tid Overenskomsten om Skattelovene og Tiendeloven, sluttet paa en saa fast ubrydelig Maade, at der ikke maa foretages nogen Forandring. Saadan er det vel. Jeg ved det ikke, jeg hører jo ikke til dem, der ere indviede i de Forhandlinger, som fandt Sted bag Døre mellem dem, der afgøre Landets Skæbne og saa paa dette vigtige Punkt, vi forhandle i Dag. Jeg fastholder altsaa fremdeles, at jeg vil stille Ændringsforslag til anden Behandling, og det afficerer mig ikke, om man i den Anledning siger det ene eller det andet. Jeg benytter min lovlige Ret, den vil jeg ikke frafalde.

Til den højtærede Indenrigsminister vil jeg gerne gøre blot et Par Bemærkninger. Den højtærede Minister har gjort sig meget Besvær med at efterse — og det kan jeg naturligvis kun være erkendtlig for —, hvad jeg har udtalt tidligere om denne Sag, og hvorledes jeg har stillet mig tidligere. Jeg skal gerne være den højtærede Minister lidt behjælpelig. Jeg har ikke til Hensigt enten at ville lægge Skjul paa mine tidligere Standpunkter i denne Sag eller overhovedet optage en Kamp for at hævde det, som saa mange Politikere anse for det ene fornødne, nemlig den Dag i Dag at staa nøjagtigt paa samme Standpunkt som for 20—30 Aar siden. Jeg tror ikke, det er ønskeligt enten for den enkelte Person eller for Sagen i dens Helhed at gøre Fordring paa at indtage dette den standhaftige Tinsoldats Standpunkt. Jeg tror, at Livet og Udviklingen har sine Krav, som det er hver enkelt Pligt at bøje sig for efter Tid og Omstændigheder, saaledes som det paakræves af Livet selv. Saaledes har jeg søgt at stille mig, og jeg gør slet ingen Fordring paa at være Tilhænger af det Konsekvensjageri, som ofte er kommet mange paa tværs.

I Slutningen af 80'erne og i Begyndelsen af 90'erne saa vi saa godt som hvert Aar et Forslag her paa Tingets Bord, fremsat fra Venstres Side, om Indførelse af almindelig kommunal Valgret — den Gang hed det ikke andet end almindelig kommunal Valgret, det hed den Gang ikke lige og almindelig kommunal Valgret, men det er det samme. Et saadant Forslag kom stadig, blev vedtaget efter nogle faa Bemærkninger fra forskellige Sider, blev sendt op i det andet Ting,